

forekommer det mig, at Misforstaaelsen ikke er større, end at vi let maatte kunne forstaa hinanden; men nu siger man, det kan gjerne være, men vi ville ikke forstaa hinanden, vi kunne godt mærke paa de Herrer, at de ere bange og ville have vor Hjælp og alle de gamle Historier. Saa siger jeg, at de Herrer tage fuldstændig fejl. Ville de ikke gaa ind paa vor Betragtningssmaade, som vi med stort Maadehold gjentagne Gange have udtalt, maad de lade være. Ulykken er ikke større. En Ting kan og bør man naae ved Forhandlingen i denne Forsamling, og det er, at det skal staa klart for det danske Folk, fra hvem Angrebet kommer, og fra hvem Uforsonligheden kommer, at det er den anden Side, som ganske vist Lid til anden hylber Ligeberettigelsen og lignende Grundsatninger, men som, hver Gang Leilighed gives, for at holde det danske Folks store Flertal ude fra den Magt, der lovlig tilkommer det, lader alle Indrømmelser, alt Maadehold og alle Grundsatninger ligge ubrugte. Vi tage med stor Ro den Situation, som kommer, mine Herrer! der er ikke En af os, som i fjerneste Maade er urolig for, hvad der kan ske, naar vi handle nu, som vi handle, med Maadehold, og jeg siger, at denne Betænkning og hvert Ord, som Ordføreren har sagt og skrevet, er gjennemgaaende præget af Maadehold i en meget fremtrædende Grad. Naar vi nu handle med Maadehold, saa sker det kun, fordi vi anse det for vor Pligt at gjøre det, aldeles ikke fordi vi have Skrak og Angst for, hvad der kan ske. Hvad kan der nemlig ske? Regjeringen kan gaa af, den Ulykke kunne vi bære. Der kan ske en Opløsning, vi have aldeles intet imod en Opløsning (Afskydelse af Sagd). Jeg skal nemlig gjøre de Herrer opmærksomme paa, at der er nogle Kredse i Sylland, som vi med stor Fornøielse ville have. Dernæst vil jeg sige det ærede Medlem, at Mere er der ikke, der er ingen anden Udvei, der er ikke Mere. Jeg veed meget godt, at der, hver Gang der er en Krise, en Smule Røre og Bevægelse, er en eller anden gefkæftig Gefeider for de ærede Herrer's Parti, som melber op med „provisorisk Finantslov“: Lager Eder nu iaagt, nu kommer Spøgelset, den provisoriske Finantslov osv. Jeg har engang villet spørge det ærede Medlem fra Viborg (Klein), og jeg har spurgt det ærede Medlem fra Frederiksberg (Hall) om, hvorledes deres Stilling var til en provisorisk Finantslov; jeg har ikke haft nogen Fornøielse af det, jeg har ikke kunnet faae det ærede Medlem til at udtale sig, og jeg fik et Svar, som jeg vilde ønske, jeg aldrig havde faaet af Nogen af mine Modstandere, at det var Noget, de ikke rigtig vidste, at det overlode de til Rigsretten. Det gjør ikke noget gunstigt Indtryk at faae et saadant Svar. Naar man er i et Konfortium, og man f. Ex. spørger den, der staar nærmest Kassen, hvordan han opfatter sit Forhold til Kassen, om han ikke har den faste Overbevisning, at han

ikke maa tage Noget af Kassen, uden at det er bevilget, og han svarer: Det veed jeg ikke, det vil jeg overlade til Domstolene, saa faar man virkelig Mistillid til ham; en Kasserer, der har en saadan Tillid til Domstolene er ikke beroligende. Jeg vilde derfor ønske, at det ærede Medlem ikke havde udtalt sig saaledes. Jeg skal ikke benegte, at der er Udtalelser nok fra de Herrer's Side, som i saa Henseende ere fuldstændig beroligende. Der blev igaar oplæst nogle Udtalelser, idet det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) citerede Krieger, der som Ordfører for Grundloven erklærede, at Finantslovens Botering var en Betingelse for Statternes Optrævning. Jeg veed meget godt, at denne Udtalelse egenlig rejser sig til Affattelsesformen for Grundlovens daværende § 44, som senere blev forandret; men hvis de Herrer ville se Ordføreren's Motivering efter ved Forandringen, ville de ogsaa se, at hele Forandringen kun var begrundet derpaa, at Ordføreren dengang vilde, at Thinget ikke skulde kunne negte en enkelt Stats Optrævning, som Betingelsen var, naar det vilde bruge saadanne Midler mod Regjeringen, men at det skulde være nødt til at negte samtlige Statters Optrævning. Saa staar det fuldstændig klart og fast efter selve Ordføreren's af Thinget godkjendte Motivering til Grundlovens § 44, at Betingelsen for, at Statterne overhoved kunde optræves, for at nogen Skat kan optræves, er den, at Thinget voterer Finantsloven. Det ærede Medlem brugte dengang udtryffeligt Ordet Botering i Stedet for Vedtagelse, for at affæere enhver Tvivl. Det blev ogsaa anerkjendt af Ministeren, idet Grev Spønsted erklærede, at naar Ministeriet ikke kunde faae Finantsloven vedtagen, var der ikke Andet for det at gjøre, end at gaa sin Vej. Men det er ingenlunde indskrænket dertil, de Herrer hørte ogsaa, hvorledes det ærede Medlem fra Viborg's Omegn — jeg taler ikke om det ærede Medlem fra Viborg By (Klein), men om det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) — saa smukt gjengav en Udtalelse af Lehmann. De Herrer hørte den maaste ikke, jeg skal gjerne læse den op igjen. (Stemmer: Ja). Med stor Fornøielse! Jeg gjør det saa meget hellere, som det er en smul Karakteristik af, hvad det vil sige at bruge Finantsloven mod Folkethingets Billie, en Karakteristik, som jeg vilde betænke mig paa at give, fordi jeg vilde frygte for at komme i Kollision med Formanden. Den staar i en Landsthingsbetænkning, altsaa et meget høitideligt, ærværdigt og agtelsesindgydende Dokument, som blev vedtaget i Landstinget. I Statsrevisionens Betænkning for 1851 siger Ordføreren, Lehmann — han frygtede for at give Anledning til Misforstaaelse, og derfor tilspøiede han til Slutning: — „at et Forsøg paa at erstatte en af Rigsdagen forfattet Finantslov ved en provisorisk